

FALLHÖJD

MORDEN PÅ KULLABERG

FALLHÖJD

CARIN
HJULSTRÖM

BOKFÖRLAGET FORUM

Tidigare utgivning av Carin Hjulström:

Finns inte på kartan 2009

Hitta vilse 2010

Kajas resa 2012

Irene Panik 2014

Kärlek sökes 2016

Lust och längtan 2017

Om svar anhålles, med Lennart Hjulström 2018

Världens första människa,

med illustratören Anders Nyberg 2019

På en ny nivå 2019

Bara ett litet mord 2020

Knappt en droppe blod 2021

Överlista smärtan, med Karsten Ahlbeck 2021

Ett lik för mycket 2022

När snön faller vit 2022

Med döden som gäst 2023

Offer i frack 2024

Ett orimligt straff 2025

**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum

Box 3159, 103 63 Stockholm

info@forum.se | www.forum.se

Copyright © Carin Hjulström

Omslagsformgivare: Michael Ceken

Omslagsbilder: Freepik, Pexels

ISBN 978-91-37-50931-0

Tryckt hos ScandBook EU, 2026

Första tryckningen

PROLOG

Regnet hade äntligen börjat avta. Trots den krabba sjön och duscharna av iskallt vatten som gång på gång slog in över relingen hade han lyckats hålla hygglig fart. Fötterna blev genomblöta när han drog upp kanoten på stenstranden och det kippade om löparskorna då han började springa upp för de branta backarna genom Arild, mot naturreservatet. Det ogästvänliga vädret gjorde att det var färre åskådare än väntat, men längs den sega sluttningen stod ändå en del tappra människor med regnkläder och paraplyer och hejade på.

Han hade inte sett någon av sina medtävlare på en bra stund. Teoretiskt hade han inte en chans – det fanns en självskrivna vinnare. Men, sa hans endorfindränkta hjärna, oväntade saker kunde förstås hända. Ett fall, en stukning, en bristning...

De tunga motluten på de porösa grusvägarna sög kraft ur benen medan han segade sig upp på berget. I norr lyste Skäldervikens vatten blågrått, söderut anade han den danska kusten någonstans i vårvinterdimman.

Den snitslade banan fortsatte från de öppna fälten in i den höga bokskogen. Träden susade oroligt i vinden och marken var täckt av ett tjockt lager hala fjolårslov. Allt omkring honom var brunt och grått – av landskapets omtalade skönhet syntes just nu ingenting. De snabba stigningarna plågade

hjärtat som slog hårt i bröstet. Han flåsade så att det sved i halsen. Han var van att ta ut sig, men terrängen var mer krävande än han hade räknat med. Stigarna var otäckt sliriga och leriga av allt regnande. För att hantera tröttheten sökte han mantran som skulle hjälpa honom framåt: Inte släppa marken med blicken, inte trampa snett. Lyft på fötterna, håll koncentrationen. Svetten rann ner i ögonen, sved och gjorde det svårt att se. Överallt ojämna stenar, hala rötter och stockar täckta av förrädisk mossor.

Varför gick han med på att mäta sig mot sina konkurrenter på det här extrema sättet? De var ju inte idrottsmän – de var investerare, företagsledare, visionärer. Men de var också exceptionella tävlingsmänniskor som hade gjort hela livet till ett race som måste vinnas. Toppresterare på alla områden, såväl när det gällde intelligens som fysik. Snabba, starka, skamlösa.

Han passerade den omärkta stigen ner mot Nimis och klafsade igenom en översvämmad bäck. Snart befann han sig nedanför Kullabergs högsta topp. Till höger om stigen fanns bara svindlande stup – hundra meter under honom dundrade vildsinta bränningar in mot klipporna, krossade allt som drogs med i vattenmassorna.

Äntligen gick banan vidare ut på en bred grusväg där små klungor av åskådare stod och applåderade. Han ökade steglängden, tacksam för partiet av återhämtning. Regnet tilltog, synfältet var immigt och suddigt, men han visste att han aldrig skulle sluta kämpa. Han hade den mentala styrkan, pannbenet. Och det vore ju en satans prestige att slå de andra!

Han kom ut vid den gamla betalstationen och banan gick en kort bit på asfalt innan en funktionär pekade in på den steniga stigen mot Djupadal där vegetationen var närmast

regnskogslik. Några kilometer senare passerade han ett anslag med texten: *Livsfarliga branter, beträdande sker på egen risk*. Här var höjdskillnaderna så dramatiska att han inte ens såg vart stigen neråt tog vägen och han höll flera gånger på att dratta på andan i leran. Åskådarna lyste nu helt med sin frånvaro, terrängen var för svår, för otillgänglig. Krokiga, vindpinade ekar, krypande enar och täta, taggiga björnbärssnår klamrade sig fast i branterna ovanför det rytande havet.

Han passerade en gammal träskylt med texten *Josefinelust*, där leden dragits i långa serpentinsvängar. Så dök det upp ett nygjort plakat: *Följ ändrad vägvisning*. Märkligt, hann han tänka, eftersom den nya slingan gick mycket närmare stupet. Det här var otäckt nära kanten och det svindlade till när han kastade en blick ner åt höger.

Plötsligt sved det till över smalbenen, som av en vass kniv. Han snubblade handlöst framåt. Mitt i det omtumlande fallet anade han en svartklädd gestalt som dök upp ur ett snår. En stenhård stöt träffade hans vänstra skuldra och han kände hur kroppen kantrade mot stupet.

Marken försvann under fötterna och som en trasdocka dunsade han mot bergssidan med de spetsiga rötterna, taggarna, törnena och ner mot de vassa klapperstenarna.

Han hörde sig själv vråla i panik innan han krossades mot klipporna i det dånande havet.

KAPITEL I

NOVEMBER – FYRA MÅNADER TIDIGARE

Det var rått och kyligt och mörkret hade sedan länge lagt sig över huvudstaden. Gatlyktorna spred sitt sken över snöslasket längs Torsgatan utanför Bonniers konsthall. Innanför de enorma glasfönstren syntes varma ljuskällor och människor som trängdes.

Jag hade till sist bestämt mig för den svarta klänningen. Den var snygg men lite obekvämt, satt åt om magen. Issörjan skvätte upp på vaderna och gick rakt igenom de tunna strumpbyxorna på min korta promenad från taxin, mockapumpsen var redan blöta av modden.

Jag bättrade på det röda läppstiftet i farten. Tåget till Stockholm hade varit kraftigt försenat och jag hade bara precis hunnit upp på hotellrummet för att byta kläder, sminka mig på fem minuter och sedan åkt direkt till galan.

Dörrvakten kontrollerade mitt id-kort och en representant från familjen Bonnier hälsade välkommen och tog i hand. Jag såg affschen med alla nominerade och hajade till när jag läste mitt eget namn – Meja Romare, *Grävvarna*, SVT.

Vi tillhörde en utvald skara, tvåhundra speciellt inbjudna gäster – gräddan av landets grävande journalister. Högljudda skratt och omfamningar, jargongen som alltid hård men hjärtlig. Vi var kollegor men samtidigt konkurrenter, både om utrymmet i media och om tittarnas och läsarnas uppmärksamhet.

Det sorlade av spänning och nervositet. Jag råkade få syn på min egen spegelbild i en av glasrutorna – halvlångt, ljust hår, antydan till medelålders rynkor runt munnen, under medellängd samt några kilo för mycket som bäst doldes i generösa, svarta klänningar. Ett fint leende fanns på mitt pluskonto, men det fick jag sällan användning för i rutan eftersom min roll var att utkräva svar och då såg jag sträng ut, nästan arg.

På min väg genom trängseln stötte jag ihop med några konkurrenter som hejade och sa några ord. Någon trodde att jag låg bra till. Jag hade haft nerverna utanpå hela dagen och vågade inte riktigt tro att jag hade en chans. Kategorin ”Årets avslöjande” var trots allt det mest prestigefyllda priset av alla.

Jag kände en hand på min underarm och tittade upp. Där stod min redaktionskollega, tillika branschens största streber, Axel Berg. Knappt trettio fyllda, lång, magerlagd, lätt kutryggig och med ett glest och tufsigt skägg som förmodligen var tänkt att få honom att se äldre ut. Blicken var distanserad och gråblå.

”Du missade drinken.”

”Tåget var försenat”, sa jag.

”Orutinerat. Du skulle ha tagit ett tidigare tåg. Hur känns det att vara nominerad?” frågade han, fast jag misstänkte att han egentligen inte var intresserad av svaret.

”Bra, kul förstås”, sa jag.

”Nervös?”

”Det är klart. Du vet ju hur det är.”

”Ja, fy fan. När man vinner är det värt det, men när man inte gör det finns det två sätt att hantera det; antingen tror man att det är fel på en själv eller så konstaterar man att alla andra är idioter. Alla dagar i veckan väljer jag det sista”, flinade han.

Han hade vunnit en gång tidigare, men förlorat på målnöret förra året vilket gjort honom till en bitter skitsnackare. I år var han nominerad i kategorin ”Årets berättare”. Axel Berg var utan tvekan mycket skicklig, men också påfrestande självgod.

Jag fick ett glas i handen och gick vidare mot kollegorna från Göteborg, som stod i en klunga i den inre delen av lokalen. Där var teamets fotograf och den unga, hungriga researchern, båda drivna och duktiga. Och chefen för grävgruppen, Kenth Jonzon. Grävjobbet var ju inte bara mitt, det fanns ett helt team bakom. Men jag var reportern som syntes i rutan, det var mitt namn som stod i rubriker och ingresser när programmet sändes och nyheten kablades ut. Vi kramade om varandra.

”Det kanske låter förmätet, men jag tror vi tar hem det. Det här knäcket har allt”, sa Kenth och lade armen om mina axlar.

Tillställningen var Kenths sista offentliga uppdrag i tjänsten, nästa vecka skulle han gå i pension och därefter väntade ett lugnt liv i Göteborgs skärgård. Trots sin seriositet och pondus besatt han ett jovialiskt och öppet uttryck. Han både var och såg ut som en klassisk murvel – lång och bredaxlad med ostyrigt grått hår, stålbågade glasögon, ett varmt leende och en urblekt kostym som hade sett sina bästa dagar. Kenth hade betytt otroligt mycket för mig och min karriär, uppmuntrat mig redan som min lärare på journalisthögskolan. Det var han som hade plockat in mig på *Grävvarna* och lotsat mig genom den grävande journalistikens grynnor och bråddjup, och lagt en hand på min axel när jargongen blivit för hård.

Som så ofta hade vårt reportage börjat med ett anonymt tips, den här gången om att en flicka hade blivit våldtagen

på en skoltoalett på Framstegsgymnasiet i Göteborg. Pojken nekade, ord stod mot ord, men flickan kunde berätta detaljerat om hur händelsen hade gått till på ett mycket trovärdigt sätt. Trots att saken kommit till rektorns kännedom hade han avstått från att polisanmäla. Den misstänkta våldtäktsmannen fick gå kvar medan flickan uppmanades att söka sig till ett annat gymnasium för att inte behöva möta sin förövare varje dag.

När tipsaren återkom ännu en gång med information om att historien hade upprepats med en annan tjej, bestämde Kenth att vi skulle släppa övriga uppslag och ge historien fullt fokus. Det visade sig att ännu fler hade blivit utsatta för våldtäktsförsök, sexuella trakasserier eller regelrätta våldtäkter av samma kille. I veckor arbetade vi med att identifiera de utsatta flickorna och få dem att våga berätta. Att en av Sveriges mest högprofilerade riskkapitalister, Aleksander Szymanski – huvudägare i skolkoncernen Formatio som ägde Framstegsgymnasiet – var pappa till pojken gjorde ärendet extra känsligt.

Flickan som hade berättat först och mest ingående hette Nathalie. I reportaget, som sändes i september, var hon helt anonymiserad, med pixlat ansikte och AI-genererad röst. Men ryktesspridningen i sociala medier om både offer och gärningsman, med namn och bilder, var snabbt igång. Det fick Aleksander Szymanski att gå till hårt motangrepp och kalla SVT:s *Grävvarna* för journalistikens hyenor som hade dömt hans son för brott som han inte var polisanmäld för och därför inte kunde försvara sig mot. Resultatet blev att Nathalie gjorde en polisanmälan om våldtäkt så att en rättsprocess kunde ta sin början.

Programmet fick ett enormt genomslag när det sändes, det skrevs ledare och debattartiklar om skandalen. Men när det

var dags för utvärdering på *Grävornas* redaktion hade flera arbetskamrater, inte minst Axel Berg, hittat tusen saker som hade kunnat göras bättre och vassare. Så trots de höga titarsiffrorna kände jag mig ifrågasatt, nästan dissad. Om jag inte hade haft Kenth i ryggen hade det där utvärderingsmötet kunnat knäcka mig.

Sanningen var att arbetsmiljön på Sveriges mest kritiskt lagda redaktion varken var särskilt trivsamt eller uppmuntrande, snarare brutalt hård, tävlingsinriktad och ibland närmast toxisk. Den tuffa atmosfären och de vassa armbågarna som jag hade mött dagligen i många år hade vid flera tillfällen tagit ut sin rätt. Kenth var en av få som kände till min historik, inte allt, men delar av den. Mardrömmarna och självtvivlen. Så när nomineringarna till Stora Journalistpriset offentliggjordes och mitt reportage fanns med hade det varit en förbannat skön revansch på de redaktionskollegor som kritiserat jobbet så hårt.

Den kvinnliga moderatorn, en känd radiojournalist, intog scenen tillsammans med juryns ordförande, ännu en ur släkten Bonnier. Priset delades ut i kategorierna Årets berättare och Årets förnyare. Det var där Axel var nominerad. Han hade gått undercover, gjort en Wallraff, och tagit anställning som personlig assistent i ett bolag med kopplingar till gängkriminalitet. Men priset gick till någon annan och Axel blev skitsur. Jag var mest förundrad över att wallraffande, en metod med över femtio år på nacken, alls kunde kallas för förnyelse.

”Nu håller vi tummarna för Meja och teamet”, sa Kenth samtidigt som juryns ordförande tittade ut över publiken.

”Så var det dags för kvällens kanske mest prestigefyllda pris, ’Årets avslöjande’”, sa han och drog vilka de nominerade var. Hjärtat pickade fortare och fortare i bröstet.

”Och nu är det spännande!” inflikade moderatoren. ”Ska du läsa upp motiveringen till vinnarbidraget?”

Juryordföranden nickade och tittade ner i sina manusblad:

”Priset går till ett reportage som på ett sensationellt sätt visat hur anställda inom en av de stora friskolekoncernerna fullständigt har låtit sig styras av sin storägare och underlåtit att anmäla mycket allvarliga brott. En misstänkt serievåldtäktsman har gått fri, medan brottsoffren varken har blivit trodda eller fått stöd och hjälp att anmäla. De unga flickorna, för de är flera, har tvingats byta skola medan gärningsmannen har tillåtit gå kvar. Allt detta med rektorns goda minne. Stora Journalistpriset i kategorin ’Årets avslöjande’ går till SVT Göteborg och Meja Romare, med team, på programmet *Grävarna!*”

Jag hörde hur Kenth vrålade rakt ut. Själv fick jag inte fram ett ljud, jublet i mitt bröst steg med sådan kraft att jag hade svårt att andas. Researchern och fotografen sken ikapp och var snabbt på fötter. Vi kramades på vår väg mot scenen och allt var eufori och stolthet, med en liten släng av ångest över tacktalet som jag förväntades hålla.

Jag tog emot blombuketten som sträcktes fram mot mig och gick fram till mikrofonen på darriga ben:

”Tack alla i vårt outtröttliga team och tack juryn. Det här priset visar att Sverige inte ska vara ett land där man gör skillnad på folk och folk. Jag vill också tacka alla tipsare där ute. Hade vi inte fått tipset om händelserna på Framstegsgymnasiet från en anonym källa hade den här historien förmodligen aldrig rullats upp och brottsoffren hade aldrig fått upprättelse. Men framför allt tillfaller det här priset flickorna som så modigt vågade berätta!”

Fotografen och researchern fick ur sig några uppsluppna svordomar och glädjeyttringar innan Kenth kompletterade med ett par väl valda fraser om det tröstlösa i det oförtrutna

grävandet, och hur viktigt det är med metod och envishet för den fria journalistiken och demokratin.

På väg tillbaka från scenen duggade ryggdunkarna tätt. Folk som aldrig tidigare hälsat uttryckte sig nästan som om vi var nära vänner. En kvinnlig utrikeskorrespondent som jag alltid hade beundrat för sitt mod och civilkurage tryckte min arm och sa att det var rätt avslöjande som vann. Alla tvivel och all otillräcklighet som brukade ta så stor plats inom mig fick för en gångs skull maka på sig för mjuka, varma känslor av tillfredsställelse. Det här var väl ändå ett bevis på att jag var en bra journalist?

När prisutdelningen var klar banade Kenth väg till baren och proklamerade att han bjöd på öl, vin och shots. När alla hade fått något att dricka höjde han sitt glas:

”Grattis som fan! Så välförtjänt! Nu ska jag jobba för att vi får sändningstid för en förlängd version av programmet någon gång i vinter. Tänk om vi kan få se Nathalie berätta med egna ord, utan pixlat ansikte och AI-röst. Det blir magiskt! Skål för Meja och hela teamet!”

Axel Berg höjde sitt ölglas och stämde in i skålen innan han lutade sig fram mot mig och viskade:

”Har tjejen föräldrar verkligen gått med på att hon berättar med egna ord?”

”Ja, faktiskt. De var tveksamma men Nathalie stod på sig, hon vill verkligen berätta för att inte fler ska råka illa ut. Kenth tror att det kommer att bli ännu starkare när man ser och hör henne i bild.”

Axel gav ifrån sig en fnysning.

”Passa på och njut nu, för när Kenth slutar kommer du att ha svårt att få gehör för dina idéer. Du hade ju aldrig kommit fram om han inte hade hållit dig om ryggen.”

Det gick en stöt av olust genom mellangärdet. Det värsta av allt var att han kunde ha rätt. Jag hade fått nästan orimligt mycket stöd av Kenth och undrade ofta om jag verkligen var så jävla speciell som han hävdade. Varför var just jag värd att lyftas fram? Han påstod att jag hade något helt eget, men ... vad var det egentligen? Jag hade visserligen både fokus och driv när jag var mitt i en arbetsprocess, men så snart ett reportage var klart drabbades jag av känslan att det kanske ändå inte dög, att jag hade gjort en höna av en fjäder, att jag innerst inne var en bluff.

När jag såg hur alla andra i teamet ringde och messade till stolta föräldrar, syskon och respektive tänkte jag hur fint det hade varit om jag hade haft några sådana kontakter. Men mina föräldrar gick bort för flera år sedan och inte ens medan de levde var de särskilt intresserade av vad jag höll på med. Min lillasyster Fia bodde i Hongkong, vi hördes högst två gånger om året och hade i princip ingenting gemensamt. Och att messa mitt ex Kalle skulle bara kännas tragiskt. Firandet pågick till långt in på småtimmarna och alla drack alldeles för mycket. Jag mindes knappt vilka jag pratat med och vad jag sagt. Men när Kenth började bli sentimental och svamlade om att han sett min potential redan på journalistutbildningen fick jag en tydlig impuls att det var dags att gå hem. När de övriga gick vidare ut i natten smet jag iväg, tog en taxi till hotellet och däckade på sängen med klänningen på.